

Texels Onderwijs

EEN UITGAVE VAN DE TEXELSE BASISCHOLEN TEKST: JUDITH PLOEGMAN EINDREDACTIE: MONIEK HOLLENBERG

Kinderraad adviseert wethouder: meer complimenten en meer chillplekken

De kinderraad bracht op 9 december een bezoek aan wethouder Remko van de Belt. Ze wisselden tips uit over manieren van omgaan met elkaar -geef meer complimenten, leer elkaar kennen en zorg dat je emmer niet te vol raakt- en vroegen om meer inclusieve speeltuinen en meer chillplekken voor oudere kinderen.

Justa van der Vlerk van de Jac. P. Thijsseschool, die op de stoel van de burgemeester zat, mocht de vergadering openen met

de voorzittershamer. De wethouder legde de kinderen uit hoe de gemeenteraad te werk gaat, waarna de kinderen het woord namen. Zij hadden een presentatie voorbereid over hoe ze op hun school samen naar oplossingen zoeken en hoe pestgedrag wordt tegengaan. De wethouder liet de kinderen weten bruikbare tips te hebben ontvangen voor de gemeenteraad, zoals elkaar met rust laten als je emmer overloopt, elkaar beter leren kennen, een contract met elkaar sluiten over omgangsvormen

en meer complimenten uitdelen.

De kinderraad wil ook meer rolstoeltoegankelijke speeltuinen en meer chillplekken voor oudere kinderen: volgens hen zijn pleinen en buurtspeeltuintjes te vaak gemaakt met kleine kinderen voor ogen. Op pagina 4 en 5 leest u een uitgebreid verslag.

6

Mira en Tessel vertellen over de jaarfeesten en het periode-onderwijs van de Vrije school Stella Maris.

8

Ella en Mabel van De Kompasschool onderzoeken hoeveel koffie leraren per dag drinken.

10

In de Eilandgalerij: het laatste deel van het drieluik Tijdreizen door het onderwijs.

Wat een jaar voor het onderwijs!

Dit is het laatste katern van Texels Onderwijs en het einde van 2022, een goede reden voor een terugblik. Op deze pagina herhalen we daarom een aantal belangrijke momenten van het afgelopen jaar. Want wat is er veel gebeurd.

We namen afscheid van onze oude gebouwen, hoorden de verhalen van oud-leerlingen – opa's en oma's van de leerlingen van nu – en we betrokken een nieuw gebouw in Den

Burg. We verwelkomden Oekraïense leerlingen op De Bruinvis en de OSG, de Vliekotter en kinderopvang de Pepermolen fuseerden en er kwam een nieuwe agenda Onderwijs en Zorg, waarin we vastgelegd hebben wat we als samenwerkende partijen doen om alle kinderen het onderwijs te geven dat ze nodig hebben, zo dicht mogelijk bij huis. En hoewel we stoppen met de katernen, bouwen we verder aan onze visie.

It takes an island to raise a child, daar geloven we in. We kennen elkaar bij naam en de lijntjes zijn kort. We werken daarom samen – de scholen, de besturen, de gemeente, de zorgpartijen en de onderwijsondersteuning – om elk kind op Texel het onderwijs te bieden dat het verdient. We spraken af dat we daar alleen van af willen wijken als het echt niet anders kan en als het in het belang van het

kind is. Daar hebben we ambitieus op ingezet en daar gaan we in 2023 mee verder. We wensen u een gezellige kerst en alvast een heel gelukkig nieuwjaar,

Namens de schoolleiders,

Miranda Pieters, directeur van de Jozefschool in Den Burg

Op 1 januari nam stichting Kopwerk Kinderdagopvang de Pepermolen over. Daarmee ging een gekoesterde wens in vervulling: een doorgaan van de leerlijn van kinderen van 0 tot 12 in Oosterend. Floor Daemen, de directeur van De Vliekotter kreeg de dagelijkse leiding. Zowel de school als de opvang groeien flink: de De Vliekotter moest worden verbouwd en De Pepermolen kreeg een dependance in dorps huis De Bijenkorf.

Geen kind onnodig naar de overkant: op 1 februari publiceerden het onderwijs, de zorg en de gemeente de hernieuwde Agenda Onderwijs en Zorg. Ze spraken af dat ze voortaan eerst actie ondernemen om een kind de hulp te bieden die het nodig heeft, om pas daarna -achter de schermen- het regelwerk te doen en te bepalen wie betaalt.

In februari 2021 ging de eerste paal de grond in. Begin maart 2022 werd de Skool opgeleverd. Doordat de verhuizing naar het nieuwe gebouw in Den Burg, blijft er ruimte over om de scholen in de andere dorpen te moderniseren. Bas Groen van GeO Architecten, Jorg Berendsen van Stichting Kopwerk en Jan Kamminga van bouwgroep Dijkstra Draisma zetten hun handtekening.

In maart was de Texelse Kinderraad een feit. Het idee voor de kinderraad ontstond 2 jaar eerder, in maart 2020. Ravi en Halimo van de Thijsseschool, Annemarijn en Floor van de Jozefschool, Noor en Sophie van de Vliekotter en Tijn en Jura van de Luberti wilden een raad voor alle kinderen, zodat ze elkaar vaker konden zien en vaker samen plannen zouden kunnen maken. Dat vonden de directeuren een goed idee.

Begin april kwamen Oekraïense vluchtelingen naar Texel, om hun intrek te nemen in de hotelboot. Basisschool De Bruinvis in Oudeschild maakte zich klaar voor de basisschoolleerlingen de oudere kinderen konden starten op OSG de Hogeberg. De Bruinvis organiseerde een paaslunch. Zo konden de nieuwe leerlingen alvast kennis komen maken.

Het was een flinke klus om de scholen in Den Burg leeg te krijgen. Hier staan de verhuisdozen opgestapeld bij de ingang van de oude Jozefschool. De kinderen maakten met hulp van kunstenaar Maurice van Meijel een schilderij op de muur. Want wanneer krijg je daar de kans nou voor? Op de vijf scholen werd een inloop georganiseerd: opa's, oma's, ouders en jongere oud-leerlingen kwamen langs om afscheid te nemen, herinneringen op te halen.

Eindelijk was het zover: de leerlingen van de scholen in Den Burg werden op woensdag 11 mei feestelijk ontvangen in hun nieuwe schoolgebouw aan de Emmalaan. De entree was versierd met een ballonnenboog en de bonte stoet reikte tot ver op de boulevard: ouders, opa's en oma's en broers en zussen waren meegekomen om bij de bijzondere gebeurtenis te zijn.

De eerste maanden kregen de kinderen rustig de tijd om te wennen. Na de zomervakantie werd de Skool officieel voor het publiek geopend. Een drone bracht symbolisch de sleutel van het nieuwe gebouw en nam de oude sleutels mee. Er was een feest voor het personeel en alle Texelaars werden welkom geheten, de Texelse Kinderraad verzorgde de rondleidingen.

Groene schoolpleinen
Een initiatief van www.springzaad.nl

Het openbare natuurplein rondom de Skool is bekroond met het vignet Groene Schoolpleinen van stichting Springzaad. Deze stichting ijvert voor meer ruimte voor de natuur en voor kinderen. Na de zomer zaaide hoveniersbedrijf De Twee Heeren kruidenmengsels in en in het late najaar plantten ze jong groen aan. In het voorjaar is het plein daardoor weelderig groen en wordt het langzaam een zelfvoorzienend ecosysteem.

WAT KINDEREN WILLEN

“Dat is nou eenmaal het leven”

Justa van de Vlerk is 12, Ravi van der Geest is 11. Ze zitten in groep 8 van de Jac. P Thijsseschool. Justa is lid van de kinderraad, Ravi is lid van de leerlingenraad van school, hij volgde Justa op. Ze zat er maar liefst vierenhalf jaar in en toen ze de verkiezingen weer won, deed ze een stapje terug: “Ik dacht: nu gun ik het Ravi”. “We hebben er voor gezorgd dat we weer mogen trakteren in de klas”, zegt Ravi. “En nu zijn we aan het regelen dat we weer mogen voetballen in de pauze, bijvoorbeeld bij Texel '94. Dat moeten we nog overleggen met juf Monique [van Gaalen, de directeur van de Jac. P. Thijsseschool, red.]”

Meer echte nature

Justa kijkt uit het raam. We zitten op de eerste verdieping van de Skool, er is zicht tot aan Den Hoorn en op de velden ligt rijp. Het is een prachtig uitzicht. Als we naar beneden kijken, zien we de sporthal. De parkeerplaatsen die rechts naast en voor de sporthal liggen, zijn verlaten. “Naast de sporthal komt een groot gebouw”, zegt Justa. Ze kijkt er vies bij. “Dan kunnen we dus niet meer van

Een pauze met en één zonder

Ravi mist de oude Thijsseschool. Hij houdt niet van nieuwe gebouwen: “Ik houd van alles dat oud is. Van oude huizen en oude muziek. Ik vind dit gebouw niet mooi. Het is zo donker aan de buitenkant”. “Het plein is wel mooi”, zegt Justa. “Het is alleen wel jammer dat we maar met twee scholen tegelijk buitenspelen en dat elke school dan een eigen plek op het plein heeft. Want ik heb veel

per jaar met de directeuren afspreken. Want we bedenken wel veel ideeën met de kinderraad, maar meestal bedenk ik ze pas als ik er

daarom de eendenbeschermers”, zegt Ravi. “Ik, Vigo, Kayleigh, Justa en Maud van De Fontein. We zorgen ervoor dat de kinderen ze

“Ik houd van alles dat oud is”

ben. En dan horen de directeuren dat natuurlijk niet. Dat ga ik ook voorstellen”.

Eendenbeschermers

Tussen de tennisbaan en de Skool lopen eenden. Ze lopen richting het schoolplein. “De eendjes worden gepest”, zegt Ravi. “Het zijn de vijvereenden”, verheldert Justa. “Wij zijn

niet oppakken”. “En we lokken ze terug naar de vijver”, zegt Justa. Ravi wijst: “Ze kunnen precies daar onder het hek door”. Het is nog even de vraag wie deze belangrijke taak moet overnemen als zij straks naar OSG de Hogeberg gaan. “Dan gaan we daar in de leerlingenraad”, zegt Justa. “Zeker!”, zegt Ravi en ze geven elkaar een boks.

“Dan kunnen we dus niet meer van dit mooie uitzicht genieten”

dit mooie uitzicht genieten. Op Texel komen steeds meer gebouwen en huizen. Ik vind het stom. Ik wil meer gras voor de schapen en de koeien”. “Ik vind dat je die hele parkeerplaats moet omtoveren tot een park”, zegt Ravi. “Meer echte nature”. Justa knikt. “Sowieso minder gebouwen. Een park is een goed idee. Zo één waar je met de hond kunt wandelen. En dat je dan €120,- boete krijgt als je er troep achterlaat.” “Hoezo nou weer alleen voor huisdieren?”, zegt Ravi verontwaardigd. “Er moet ook plek zijn voor echte wilde dieren. En die hebben last van honden”. Justa haalt haar schouders op: “Dat is nou eenmaal het leven”, zegt ze beslist.

vrienden op andere scholen, daar wil ik graag mee spelen.” Ravi kijkt zorgelijk. “Ik vind het wel fijn dat we alleen met onze eigen klas zijn. Straks doe je een spel en dan loopt een andere klas er doorheen. En de schommels dan? Dat gaat niet passen.” De grote nest-schommels zijn populair en er zijn er maar twee. Ravi heeft een punt, vindt Justa, en ze denkt na. “Ik heb een idee”, zegt ze. “Dan spelen we in de eerste pauze door elkaar spelen en in de tweede pauze met onze eigen klas. En dan houden we de schommels hetzelfde, één klas tegelijk.” Ze kijkt er tevreden bij. “Ik ga het in de kinderraad zeggen en dan gaan we het aan de directeuren voorstellen. We moeten eigenlijk sowieso een paar keer

KINDERRAAD BEZOEKT WETHOUDER:

Een antipestclub en voor iedereen

Een emmer vol

Mabel Kosse trapt af. Ze is 11 en zit op de Kompasschool. Ze houdt een plaatje omhoog van een emmer. “Die emmer loopt vol met allemaal dingen. Boosheid, stress, verdriet en ook blijheid denk ik. En als de emmer vol zit, dat druk je op de stopknop. Dat betekent dat je even onbereikbaar bent. Want het is heel belangrijk om met rust gelaten te worden om weer goed mee te kunnen doen”. Ze heeft ook nog een leuk feitje: “Wist je dat een emotie maar 7 minuten duurt?”. Dat wist wethouder van de Belt niet. “We hebben hier ook wel wat mensen die zo’n emmertje zouden kunnen gebruiken. Ik hoor nu al goede tips”, zegt hij. Tatum Zijm van De Bruinvis vervolgt. Ze heeft een vel papier meegenomen waarop het verschil tussen plagen en pesten uitgelegd wordt en ze houdt als een volleerd gemeenteraadslid een goed voorbereid pleidooi. “Pesten is als je iets doet en de ander vindt het niet leuk. En dat gebeurt dan elke dag opnieuw. Dat willen we liever niet”.

“Voordat we beginnen, slaat de burgemeester altijd even met z’n hamertje. Dat mag jij ook doen.” Wethouder Remko van de Belt wijst naar Justa van de Vlerk van de Jac. P. Thijsseschool. Ze pakt de hamer op en opent met een ferme tik het overleg. Eén voor één vertellen de leden van de Texelse Kinderraad wie ze zijn en op welke school ze zitten. Ze hebben een lijst met onderwerpen die ze willen bespreken. Wat er wanneer met de ijsbaan gaat gebeuren bijvoorbeeld. Of er meer chillplekken voor oudere kinderen kunnen komen en meer plekken waar mindervalide kinderen ook kunnen spelen. Maar eerst willen ze iets vertellen over omgangsvormen op school. Misschien heeft de gemeenteraad er iets aan.

vasthouden. Amelie Haantjes van Durperhok vouwt de vlag open die ze bij zich heeft, daarop staat hetzelfde logo. Het is het logo van KiVa, waar de beide scholen mee werken: “Een KiVa-school is een antipestschool”, legt ze uit. “Dan leer je wat je wel en niet kunt doen en wat wel en niet zo erg is.”

bij de antipestclub en als ik gepest wordt kan ik om hulp vragen bij ze. De antipestclub probeert het dan op te lossen”. Wethouder van de Belt is onder de indruk. Het is dapper dat

ze allebei van paarden houden bijvoorbeeld of dat ze dezelfde vrienden hebben, dan zijn ze veel minder geneigd om boos op elkaar te worden”.

“Want het is heel belangrijk om met rust gelaten te worden om weer goed mee te kunnen doen”

De Bruinvis werkt met KiVa, vertelt Liza-Fien Schaatsenberg. Ze heeft een hesje meegenomen waarop het logo van het programma staat: vier poppetjes in een cirkel die elkaar

7 een antipestclub opgericht. Vajisa Shanmuganathan houdt een hesje omhoog. “Elke week dragen twee kinderen dit. Ze dragen dat hesje zodat alle kinderen weten: zij horen

“Sommige dingen moet je niet zeggen met iedereen erbij, maar tegen elkaar”

de kinderen het zelf proberen op te lossen en het klinkt als een club waar je bij wil horen, vindt hij. De wethouder ziet ook wel iets in het Ik-kastje van de Jac. P. Thijsseschool, waarover Justa van der Vlerk vertelt. “Dan neemt elke week één iemand allerlei spulletjes van zichzelf mee en daar vertel je dan over”. “Dat helpt echt”, zegt hij. “Hier in de gemeenteraad hebben mensen ook wel eens ruzie of ze zijn het oneens. Maar als ze elkaar beter leren kennen, als ze erachter komen dat

Kinderachtig

Justa wil nog wel iets kwijt. Ze was eens eerder in de raadszaal, toen haar broer commissielid werd. “Toen vond ik jullie kinderachtig”, zegt ze op besliste toon. “Jullie bleven maar zeggen ik vind dat het wel moet en ik vind dat het niet moet. En uiteindelijk gingen jullie ruzie maken in een kamertje”. “Ik snap dat het zo leek”, zegt de wethouder. “Maar eigenlijk worden we in dat kamertje juist weer

een speelplek

vrienden. Sommige dingen moet je niet zeggen met iedereen erbij, maar tegen elkaar. Dat doen we in die kamer. En dan komen we eruit en zeggen we: het is gelukt. Dat was toen ook zo, want je broer mocht commissielid worden, ook al was hij nog geen achttien". Haar broer is Thomas van der Vlerk, hij is sinds kort commissielid voor D66.

Elke week een andere kanjer

In de klas van Milou Jedema en Olga Pennings op De Vliekotter is elke week iemand de kanjer. De kanjer krijgt een poster met een foto en een envelop. De envelop wordt volgestopt met wolkjes waarop alleen maar leuke dingen staan. "Iets heel leuks dat je samen meegemaakt hebt bijvoorbeeld. Of een compliment", legt Olga uit. "Je wordt er echt heel vrolijk van", zegt Milou, en je hoort aan haar stem dat ze het meent.

De wethouder vindt het wel iets voor de gemeenteraad. "Hier gebeurt dat vaak als iemand afscheid neemt", zegt hij. "Maar eigen-

complimenten te krijgen. "Want als iemand mij een complimentje maakt, ga ik wel eens onhandig doen", legt hij uit. "Dan begin ik snel over iets anders, omdat ik niet zo goed weet wat ik moet zeggen". Hij krijgt bijval, sommige kinderen herkennen het. Maar Olga en Milou niet. Ze vinden het een extra reden voor de kanjer van de week: als je vaker complimenten geeft en krijgt, dan wen je er vanzelf aan.

Overall inclusieve speeltuinen

Mira de Vos, haar klasgenoot, snijdt alvast een ander onderwerp aan. Meer speeltuinen moeten leuk worden voor mindervalide kinderen, vindt ze. Dat vinden de andere kinderen ook: elke speeltuin moet voor alle kinderen leuk zijn, ook als je in een rolstoel zit. En nu ze het er toch over hebben: de kinderen uit Den Burg willen weten hoe het met de ijsbaan staat. Daar kan de wethouder nog geen uitsluitend over geven. Het gaat veel mooier en veel bruikbaar worden dan het nu is, maar wanneer dat gaat gebeuren, dat ligt nog niet vast. Mabel pakt een stapeltje papieren uit haar tas. "Ik heb al een paar ontwerpen gemaakt", zegt

malaan naar de ijsbaan. Ze heeft de lichtbrug vanuit verschillende perspectieven getekend, als een echte architect. De wethouder neemt ze dankbaar in ontvangst, hij zal ze delen met de mensen die erover gaan.

Niet alleen in Den Burg

Milou wil nog wel iets kwijt over Oosterend. Want in Den Burg zijn nu mooie speeltuinen, vind ze, maar in haar dorp moet ook iets gebeuren. De school is veel te klein en nu de kinderopvang in plek in buurthuis de Bijenkorf gekregen heeft, is de spin, het klimrek voor de grote kinderen waar ze zo graag in klommen, weggehaald. "Nu zijn er miniglijbaantjes en

ze dan. Want ook als ze ouder is, is dat een fijne plek waar grote kinderen geen rekening hoeven te houden met de allerkleinsten. "Je hebt gelijk, het is erg jammer dat het weg moest", beaamt de wethouder. "Maar het was helaas echt niet meer veilig".

Duizend euro

Hij heeft tot slot nog een tip voor de Kinderraad. Hij vindt het heel goed dat de kinderen zich inzetten voor speeltuinen voor iedereen en hij is blij dat het schoolplein van de Skool zo is gebouwd dat alle kinderen zich er kunnen vermaken. Zo is daar de trampoline ook geschikt voor rolstoelgebruikers. Het Samen-

In Den Burg zijn nu mooie speeltuinen, maar in haar dorp moet ook iets gebeuren

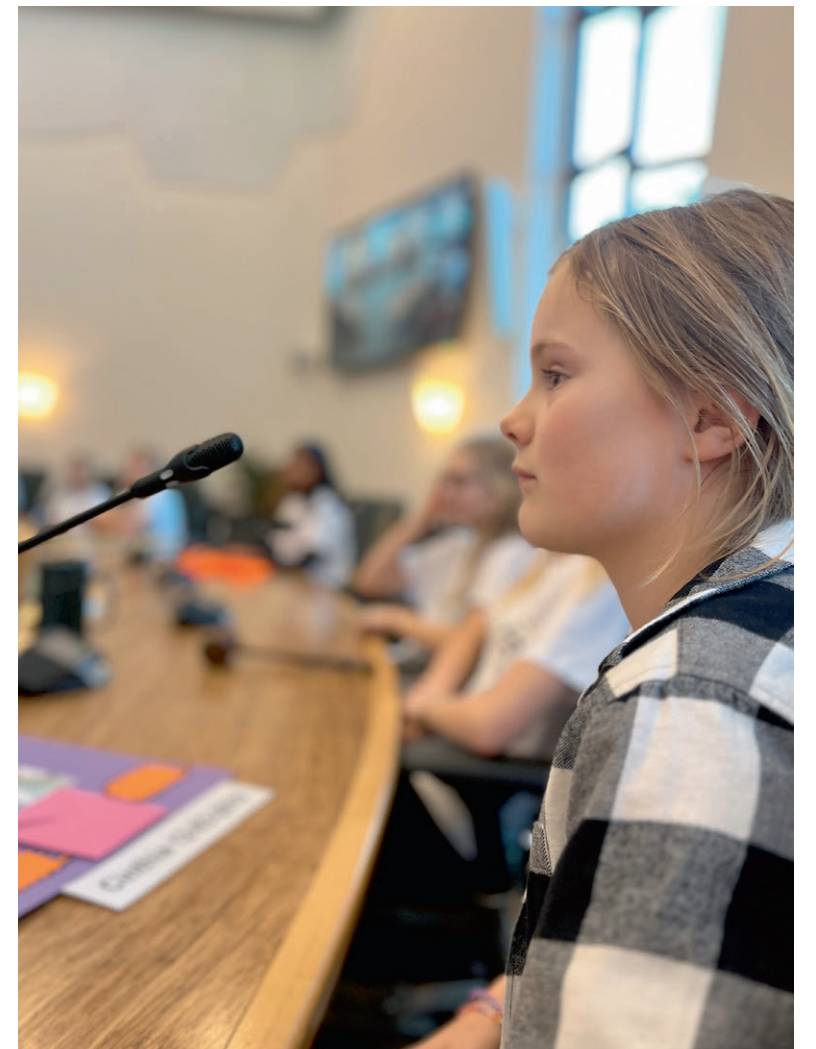
minispeelhuisjes, maar dat is voor de oudere kinderen niet leuk natuurlijk". De wethouder beaamt dat de school te klein is, hij was er gisteren nog op bezoek. "Daar gaan we zeker iets aan doen", zegt hij, maar wanneer dat dan precies is, kan hij nog niet zeggen. Zo gaat dat met politieke besluitvorming, legt hij uit. De dingen die de kinderen nu aankaarten, worden zeker meegenomen. "Maar als we zover zijn dat het gebouwd wordt en klaar is, zitten jullie alweer op de OSG". Milou knikt en denkt even na. Ze zou toch graag willen dat het skatepark dat er in Oosterend was, weer terugkomt, zegt

speelfonds – een initiatief van Jantje Beton en stichting Het Gehandicapte Kind- heeft geld voor goede voorstellen, vertelt hij. "Als jullie goede plannen bedenken en die aan ze opsturen, kunnen jullie daar duizend euro per plan voor krijgen". Het bedrag galmt door de ruimte. Duizend euro! Daar kunnen ze wel iets voor verzinnen, vinden ze. Ze besluiten het in de volgende kinderraad-vergadering te bespreken. En dan is het tijd om terug naar school te gaan.

"Als je vaker complimenten geeft en krijgt, dan wen je er vanzelf aan"

lijk is het veel leuker om dat te doen als je met elkaar aan het werk bent. Iedereen wordt blij van complimenten". Hij vraagt of het went om

ze en ze licht ze één voor één toe. In elk van haar ontwerpen heeft ze een lichtbrug getekend, van het plein van de Skool over de Em-

WAT KINDEREN WILLEN

“Volwassenen moeten negatief commentaar voor zichzelf houden”

Pesten is stom

“Ik ben wel eens gepest omdat ik klein ben”, zegt Tessel. “Soms zeg ik: voel je je beter als je zegt dat ik kleiner ben? Het boeit me niet, want ik kan er niks aan doen dat ik klein ben, maar die ander kan wel iets doen aan zijn gedrag. Pesten is stom, want van iemand pesten ga je je echt niet beter voelen.

Zelfs de leraar

“Mijn vader zegt dat iemand gaat pesten omdat diegene zelf ergens last van heeft”, zegt ze. “Ik zag een keer een film, Tall Girl. Daarin zeggen ze tegen haar: hoe is het weer daarboven?”. Mira schudt verontwaardigd haar hoofd. Tessel zag ook een film over een basketballer die gepest werd: “Die pesters waren gewoon jaloers. Maar hij ging harder

Mira de Vos is 10 en Tessel Siebenga is 11. Ze wonen allebei in Den Burg, zitten in klas 5 van Vrije school Stella Maris en ze zijn lid van de Texelse kinderraad. Ze vertellen over de jaarfeesten op de Vrije school en over periode-onderwijs. En over pesten. Want de vader van Tessel schreef er een boek over.

gen, want dan weet je zelf wel wat er goed aan je is”. “Want iedereen is perfect op zijn eigen manier”, beaamt Mira. “Het is ook veel leuker om iemands stijl gewoon tof te vinden in plaats van er stom over te doen. Dat heb ik van mijn vader geleerd”, zegt Tessel.

Jaarfeesten

“Wat op de Vrije school anders is, is dat we jaarfeesten hebben”, zegt Tessel. Ze vertelt

toen mochten we heel veel tekenen”. Mira knikt: “We gingen hiërogliefen tekenen en ook een schatkaart. Van de schat van de Farao in de pyramide. En we hebben een doolhof getekend waarmee je de graftombe kon vinden”.

Oude dingen vervangen

We zitten op de eerste verdieping van de Skool in de vergaderruimte. Beneden klinkt geroezemoes, de kinderen van De Fontein hebben pauze. We zien ze door het grote raam het plein opkomen. Een groepje neemt plaats aan de picknicktafel waar we op uitkijken. Het is een rolstoelvriendelijke picknicktafel. Daarvan moeten er meer komen, vinden ze. Er moeten sowieso meer rolstoelvriendelijke

grote nestschommels en met de trampoline. “We hebben een spel bedacht”, vertelt Tessel. “Dan rennen we om de trampoline heen en je mag ook overspringen. Degene die de dikker is heeft zijn ogen dicht. Behalve als hij zelf gaat overspringen dan, want anders is het niet zo veilig”. Mira heeft nog wel een tip voor de wethouder: “Hier is alles nieuw, dat is fijn. Maar in de speeltuin bij mijn huis is alles heel oud”, zegt ze. Tessel knikt. “Vroeger woonde ik daar ook. Dan klommen we op het speelhuisje”. “Maar nu klimmen we er niet meer op, want

“Het is ook veel leuker om iemands stijl gewoon tof te vinden in plaats van er stom over te doen”

werken en toen werd hij de beste basketballer van de wereld. “Ik heb een podcast gehoord”, zegt Mira. “Het ging over een jongen op een middelbare school. Hij werd Flappie genoemd. Wat het nog erger maakte: zelfs de leraar noemde hem zo. Volwassenen moeten negatief commentaar voor zichzelf houden”, zegt ze wijs en ze slaat haar armen demonstratief over elkaar. Tessel knikt. “Volwassenen moeten gewoon heel vaak zeggen wat er wel goed is” vindt ze. “Want dan ga je daarin geloven. En dan boeit het niet meer wat anderen zeg-

over het Pinksterfeest, dat gevierd wordt met een zonnewiel. “Dan hebben we allemaal witte kleren aan. Er is een paal met een fietswiel, daar hangen linten aan. Die gaan we in elkaar vlechten, dat doen we allemaal samen”. “Van jong naar oud”, legt Mira uit. “Want het vlechten wordt steeds moeilijker. En elke klas heeft een eigen dans”.

“We hebben ook periode-onderwijs” zegt Tessel. “Volgens mij doen ze dat niet op andere scholen. De vorige periode ging over Egypte,

dingen komen op speelplekken. “Want een meisje van de Jozefschool dat in een rolstoel zit, kan nooit echt op speeltoestellen spelen. Dat is toch stom?”, zegt Tessel. Hoewel Mira de speeltoestellen van hun oude plein weleens mist, is ze blij met het nieuwe, vooral met de

het valt het bijna uit elkaar. En de schommel ook.” zegt Mira. “Ik vind dat ze wel wat vaker oude dingen mogen vervangen”.

Op pagina 9 leest u meer over de jaarfeesten op Vrije school Stella Maris.

“Ik vind dat ze wel wat vaker oude dingen mogen vervangen”

Dit is de winnende kleurplaat in de categorie tot en met 6 jaar. Niemand weet dit nog, behalve jij nu en de winnaar. Wie dat is, dat blijft geheim tot aan de prijsuitreiking net na kerst. Dan krijgt deze geluksvogel een cadeaubon van € 50,- van Intertoys.

De kleurplatenwedstrijd wordt elk jaar georganiseerd door Texel dit Weekend. Er is ook een verhalenwedstrijd. De mooiste verhalen, nog veel meer kleurplaten en foto's van de winnaars zie je in de krant van donderdag 22 december.

Texels Onderwijs

Logo: Aram de Glas

Samen, maar elk met een eigen identiteit

In het voorjaar verschijnt er een brochure waarin al het onderwijs op het eiland is gebundeld. De brochure is een volgende stap in de samenwerking tussen de scholen en moet de keuze van ouders die op zoek zijn naar een school vergemakkelijken. Ook de opleidingen van OSG de Hogeberg krijgen er een plek in.

Op Texel willen alle scholen samenwerken om elk kind het onderwijs te bieden dat het nodig heeft, zo dicht mogelijk bij huis. Tegelijkertijd is verscheidenheid belangrijk: er moet iets te kiezen zijn. De brochure besteedt daarom nadrukkelijk aandacht aan de eigenheid van de negen basisscholen en het middelbaar onderwijs: het eigen karakter, de eigen methodes en de eigen oriëntatie op de wereld worden beschreven.

De nadere samenwerking en het samengaan van vijf van de scholen in één gebouw in Den

Burg werd in het verleden wel eens gezien als een fusie. Er werd aangenomen dat de dorpscholen zouden ophouden te bestaan. Het tegendeel is waar: het nieuwbouwproject in Den Burg maakte het mogelijk om deze scholen te laten voortbestaan en om ze te renoveren.

Voor De Bruinvis, Durperhonk, De Vlietkoter en de Lubertschool is in kaart gebracht wat er aan onderhoud nodig is en hoe de gebouwen beter aan kunnen sluiten bij de onderwijsvorm, leerlingenaantallen en ventilatie- en duurzaamheidseisen. Het onderzoek is gedaan door GEO Architecten, het bureau dat ook de Skool ontwierp.

De brochure wordt gemaakt door Bureau de Bedoeling. Dit ervaren adviesbureau begeleidt de schoolbesturen en -directeuren sinds het samenwerkingsproces dat leidde tot de bouw van de Skool.

'Vrije schoolse' jaarfeesten

Typisch 'vrije schools' is het vieren van jaarfeesten. Feesten zoals Sint-Maarten en Kerstmis, maar ook Driekoningen en Sint Michaël. Door aan de hand van deze feesten het jaar te beleven, ontwikkelen kinderen een gevoel voor het ritme van de jaargetijden. Op school leven we met elkaar naar de feesten toe door het vertellen van verhalen, spel, handwerken en muziek. Ieder feest heeft een eigen, bijzondere betekenis en karakter.

Het Pinksterfeest is sterk verbonden met de bloei en de ontwikkeling van de natuur. Lang geleden werden rond deze tijd al (mei- of lente)feesten gevierd ter ere van de ontluikende natuur, waarbij rond een zonnrad werd gedanst. Dat zien we terug bij het Pinksterfeest, met de dansen rond de versierde meiboom.

Met Pinksteren wordt de uitstorting van de ziel van Christus herdacht. Op vrije scholen wordt Pinksteren gevierd als een feest van licht, lucht, kleur, vogels en bloemen. In de kleuterklas vieren wij het feest met een 'brui-loft': de twee oudste kinderen spelen Pinksterbruid en -bruidegom en de andere kinderen zijn de bruidsmisjes en -jonkers. De Pinksterbruid stond oorspronkelijk als symbool voor de nieuwe groei- en bloeikracht in de natuur.

Hoogtepunt van het feest is het dansen rond de meiboom. De meiboom is een hoge paal, versierd met bloemen en linten. Deze staat symbool voor vruchtbaarheid, maar kan ook worden gezien als een verbinding tussen hemel en aarde.

De meiboom met de linten

WAT KINDEREN WILLEN

Alles kan beter: over denken in oplossingen

“Nee!”, zegt Ella en ze kijkt er vies bij. “Hij drinkt er wel zes! Dat zei hij zelf”. Mabel kijkt geschokt. “Dan drinken ze allemaal misschien wel zes kopjes. Ik ga een koffiekopjesschema maken. En dan ga ik dat hier ophangen en dan kunnen de meesters en de juffen dat invullen”. “Dat kan ik wel op mijn Chromebook doen”, zegt Ella. “En dan zet ik er plaatjes bij”.

Schommels delen

Ella en Mabel zitten in groep .. van De Kompas-school, bij meester Michael. Ze hebben een fijne klas vinden ze. “Maar soms is het wel jammer dat onze school niet zo groot is”, vindt Ella.

“Ik wil wel eens onderzoek doen naar hoeveel koffie ze drinken”, zegt Mabel. “Ik denk wel vier koppen per leraar. Behalve onze meester Michael. Die drinkt er denk ik twee”. Ella IJsseling is 12 en ze gaat volgend jaar naar de middelbare school. Ze woont met haar vader, moeder, broertje en zusje in Den Burg. Haar oudere broer woont al op zichzelf. Mabel Kosse is 11. Ze woont ook in Den Burg, samen met haar vader, haar moeder, hond Vano en de cavia's Choco en Choco. Ze wijst naar haar mok en grinnikt. We drinken warme chocolademelk aan de lange tafel op de eerste verdieping van de Skool, de koffiekamer van de meesters en juffen.

zijn. Maar wat ze wel jammer vindt, is dat ze de schommels moeten delen. “Eerst hadden we de schommels de hele dag, maar dat was niet zo leuk voor de kinderen van Stella Maris, dus toen kregen zij meer tijd. Ik hoop dat dat weer verandert, want het is eerlijker als we allemaal evenveel tijd krijgen”, vindt ze. Dat is Ella niet

nu moeten we afval mee naar binnen nemen. En dan doet niet iedereen, dus er is vaak troep.” Mabel knikt instemmend. “Nu liggen er bijvoorbeeld best lang blikjes op het schoolplein. Dat moet wel iets vaker worden opgeruimd”. “Nog iets vaker als het waait”, vult Ella aan. “En de afvalbakken moeten een zwaar deksel hebben, want anders waaien ze open en dan helpt het niet”.

Tennisballenregel

Over verbeteringen gesproken: Mabel vindt dat de trampoline beter moet. Ze wil graag een gewone trampoline, zo één waar je diep in kunt springen, een hele grote. Ella is bang dat het niet zo veilig is voor de kleine kinderen. Maar volgens Mabel kan het best, als er maar een

is. Want als het op onze school wel mag en op een andere school niet, dan worden de regels onduidelijk. Dat moeten ze eerst overleggen. Ik denk dat het wel kan, als we er maar goede regels voor verzinnen. Daar kan ik wel mee helpen.”

Leuker voor de bovenbouw

Mabel heeft nog meer wensen voor het schoolplein. Want ze vindt het nu heel leuk voor de kleinere kinderen, maar niet zo leuk voor de oudere. Die hebben weinig plekken om te hangen en ze willen ook graag van hoge dingen afspringen, zoals van een container. En ze wil graag een chillhuisje. “Nou, het is wel een schoolplein, geen speelplein”, zegt Ella en ze kijkt er kritisch bij: “Als er gevaarlijke en hoge dingen zijn en de kleine kinderen vallen ergens af, dan is het de schuld van de school. Maar misschien kunnen ze van de ijsbaan een plek maken die leuker is voor grotere kinderen”. Mabel leunt achterover, doet haar armen over elkaar en kijkt ongeduldig: “Die is pas in 2025 of zo klaar”. Haar blik dwaalt af en ze denkt even na. “Ik heb een beter idee”, zegt ze dan. “De

“We denken ook na over dingen en dan denken we in oplossingen”

“Met gym bijvoorbeeld, dan is het best saai” Mabel is blij dat ze een rustige klas hebben. “Het is rustiger dan de Jozefschool. Daar zitten meer kinderen in één klas”, zegt ze. “Al kunnen wij ook wel geluid maken, vooral als onze meester er niet is”, zegt Ella en ze lacht. Ze hebben het naar hun zin op de Skool, al zijn sommige dingen anders dan ze zich hadden voorgesteld. “Ik dacht bijvoorbeeld dat we samen met de andere kinderen zouden buitenspelen. Maar wij hebben samen pauze met Stella Maris en dan is het schoolplein in tweeën gedeeld, dan hebben we ieder ons eigen stuk. Dus dat is nog hetzelfde als op de oude school. En dat vind ik wel jammer. Want ik word ouder en dan zie je meer dat de anderen best klein zijn”. Mabel vindt het niet zo erg. Ze vindt het wel fijn dat ze met hun eigen school buiten

met haar eens. Ze schudt haar hoofd. “Ze zijn met meer. Als we evenveel tijd krijgen, moeten zij heel lang wachten bij de schommels. Dat is dus niet zo eerlijk”.

Denken in oplossingen

Mabel zit in de kinderraad. Tijdens de open dag gaf ze rondleidingen, samen met de andere leden. “Dat was heel leuk. Ik hoefde niet zoveel te zeggen, de mensen gingen zelf op verkenning. Ik zei natuurlijk wel Hallo, hier is dus de Jozefschool. Maar de rest ging vanzelf. We denken ook na over dingen en dan denken we in oplossingen”. Ella bedenkt meteen zo'n oplossing: “Er moeten minimaal twee of drie prullenbakken komen op het plein en die moeten één keer per week geleegd worden. Want

net om zit. “Als er alleen maar een trampoline zou zijn, dan was ik het met je eens. Maar er zijn zoveel dingen op het plein, dan is het niet echt nodig. Ik zou wel graag een tennisballenregel willen. Want ik heb heel veel tennisballen thuis. Daar wil ik mee stuiten en overstuiten. Maar meester zegt dat dat niet zo handig

kinderraad heeft op elke school een ideeënbus. We vragen gewoon of kinderen ideeën hebben om het plein leuker te maken voor de bovenbouw”. Ella knikt. Maar, voegt ze eraan toe: “Op ons vorige plein was alleen maar steen. Ik vind het al een hele verbetering”.

“We vragen gewoon of kinderen ideeën hebben om het plein leuker te maken voor de bovenbouw”

Dit is de winnende kleurplaat in de categorie vanaf 7 jaar. Niemand weet het nog, behalve jij nu en de winnaar. Wie dat is, dat blijft geheim tot aan de prijsuitreiking net na kerst. Deze geluksvogel mag met zeven vrienden en vriendinnen in een limousine, die witte die je vast weleens hebt zien

rijden. De kleurplatenwedstrijd wordt elk jaar georganiseerd door Texel dit Weekend. Er is ook een verhalenwedstrijd. De mooiste verhalen, nog veel meer kleurplaten en foto's van de winnaars zie je in de krant van donderdag 22 december.

Het koffie onderzoek.....

In het onderzoek onderzoeken we (Mabel en Ella) Hoeveel Kopjes Koffie de leerkrachten drinken per dag.

Dat vond ik persoonlijk heel Interessant! Het viel me op dat de leraren veel drinken! Met veel vragen zoals : Maikel wil je nog koffie? Of Sanne meer thee?

En toen vroeg ik op een dag: Meester? Hoeveel Kopjes koffie drinkt u per dag?

Het antwoord op die vraag zult u nooit weten. (Ik wil niet dat mensen van hun stoel vallen....) En over het onderzoek had ik ook aan mijn meester vertelt. Hij vond het wel grappig (denk ik) . Ik had al grootse plannen! Ik had nooit eerder een onderzoek gedaan. Ik wist niet hoe het moest. Dus ik begon een beetje alles uit te vinden en toen...

Had ik het! Hoe je op een makkelijke manier een onderzoek kan uitvoeren! Na een beetje Discussiëren met mijn meester....

Begon ik met Mabel en een juf te knutselen. En toen was het koffie onderzoek Bijna Klaar....

Alleen nog een paar weken in de lerarenkamer hangen en daarna een grafiek maken. Wilt u weten wat uit het onderzoek is gekomen dan moet u op de website kijken.....

Hopelijk heeft u genoten van dit artikel. En fijne feestdagen!

Mabel en Ella hopen dat iedereen die op school werkt aan het onderzoek mee doet. Het onderzoek loopt nog even, de uitkomsten worden een week of twee na de kerstvakantie verwacht. Deze publiceren we op de website: www.texelonderwijs.nl.

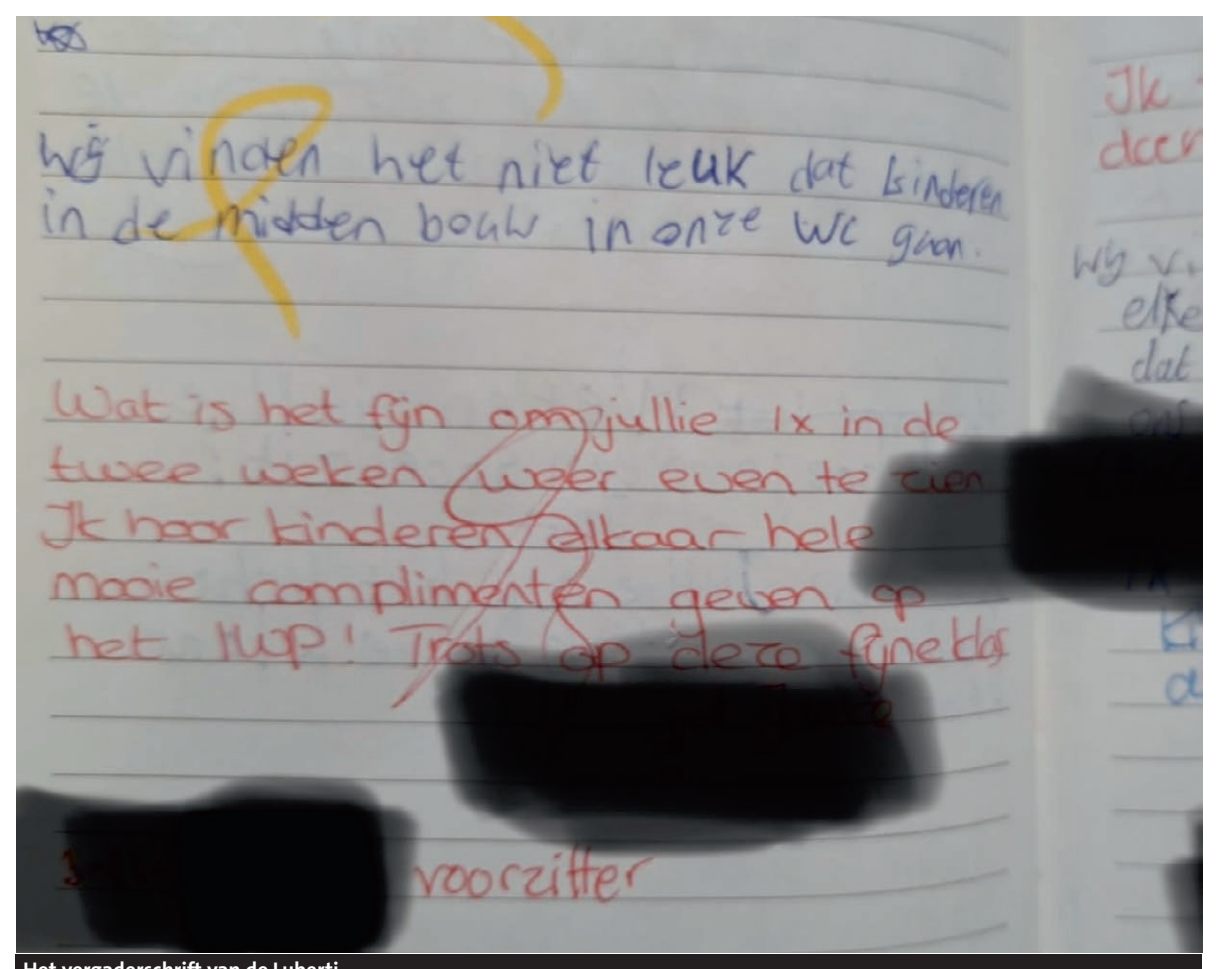
Het vergaderschrift van de Luberti

Jackie Kaercher zit in groep 8 van De Luberti in De Koog en is lid van de Texelse Kinderraad. Zij moest helaas het bezoek aan de wethouder missen. De kinderen vertelden daar over de methodes die er op hun scholen zijn voor fijne omgangsvormen en het tegengaan van pestgedrag. Die van de Luberti ontbrak, maar is vermeldenswaardig.

Elke klas heeft daar een vergaderschrift. Als er iets gebeurd is dat de kinderen niet zelf kunnen oplossen of niet naar tevredenheid, dan schrijven ze het in dit schrift. Eens per week, op vrijdag, lezen twee kinderen daaruit voor. Als er voorvallen zijn die niet in het schrift staan, maar nog niet opgelost zijn, worden ze ook meegenomen.

De kinderen die bij het voorval betrokken zijn, krijgen één voor één de gelegenheid om te vertellen wat er volgens hen mis ging en waarom het niet lukt om het op te lossen. Vervolgens krijgen ze advies van klasgenoten. De kinderen die aan de beurt zijn, vragen of ze het met deze hulp wel kunnen oplossen. Als dat zo is, gaat er een krul door het item in het schrift. Is dat niet zo, dan krijgen ze meer hulp. Als er voorvallen waren met andere klassen, dan gaan de twee kinderen daarheen om het te bespreken. Soms duurt het even, maar uiteindelijk lukt het om het op te lossen.

"En we eindigen altijd positief", zegt Jackie. "Dan vertellen we wat er heel leuk was aan die week".

Het vergaderschrift van de Luberti

TIJDREIZEN DOOR HET ONDERWIJS

De grootmeesters van de schoolplaten

De Eilandgalerij van Niek Welboren en Kerstin Edelmann aan de Postweg was ooit de buurtschool van Zuid-Eierland. Het gebouw uit 1912 dient sinds 1978 als atelier en galerie en in één van de klaslokalen huist het Historisch Lokaal, een permanente tentoonstelling over onderwijsgeschiedenis. Met de verhuizing naar de Skool mocht Niek de zolders op om onderwijsgeschiedenis veilig te stellen. Dit is de laatste deel van een drieluik.

In de entreehal staat een vitrinekast. In de kast staan onder meer drie mooie flessen Talens Fijne Schrijfinkt, stempels, een aap-noot-mies leesplankje. De inhoud van het kastje is recent vernieuwd, Niels aanwinsten van de zolders van de scholen uit Den Burg zijn er aan toegevoegd. In het Historisch Lokaal hangt prominent de bel van de Jac. P. Thijsseschool, die hij

plaat is sober. Blijkbaar mocht het 20 jaar later wel wat vrolijker en speelser. De kinderen hebben speelgoed, de strenge tante is verdwenen en de mensen lachen. Bijzonder aan Jetses was dat die man al zijn figuren omlinnde met een zwart lijntje. Dat was heel ongebruikelijk in die tijd, het is een voorloper van striptekenen."

litaire taferelen en werkte 20 jaar lang als oorlogsillustrator bij The Illustrated London News. Hij maakte meer dan zeshonderd oorlogsteekeningen voor deze krant. Na de tweede wereldoorlog droogde de interesse op. Uit broodnood schilderde de man daarna natuurplaten.

destijds. Zover is het nog niet, maar in het Historisch Lokaal heeft Niek alvast een aantal van zijn nieuwe aanwinsten tentoongesteld.

Paaszonndag

Afgelopen zomer organiseerde hij een lezing. Roelof van Gelder, oud-onderwijzer en schrijver van het boek Naar het aards paradijs, het rusteloze leven van Jacob Roggeveen, kwam over zijn werk vertellen. Roggeveen zeilde in 1721 weg van de Reede van Texel op De Arend. Hij voer via de Kaap Verdische eilanden, Brazilië en de Chileense eilandengroep Juan Fernandez langs Rapa Nui, wat grote rots betekent of Mata ki te rani, wat ogen die naar de hemel kijken betekent. Het was op een paaszonndag, daaraan dankt Paaseiland aan zijn naam. Voor wie Niels verbondenheid met het Polynesische eiland niet kent: hij vertrok er in 1992 voor langere tijd naartoe. Het was zijn jongensdroom. Van Gelder lardeerde zijn lezing met gedigitaliseerde platen die hij op een scherm liet zien. "Het leuke was, de groep die naar hem kwam luiste-

“Bijzonder aan Jetses was dat die man al zijn figuren omlinnde met een zwart lijntje”

ceremonieel overgedragen kreeg op de laatste schooldag in het oude gebouw, op vrijdag 22 april.

Grootmeesters

"Er waren drie grootmeesters: Isings voor de historie, Jetses voor de Hollandse historie -het boerenleven en Ot en Sien- en Koekoek voor de natuur, met het Naardermeer en het bos", vertelt Niek. Johan Herman Isings (1884-1977) maakte gedetailleerde geschiedenisplaten voor uitgeverij Wolters-Noordhoff. Ook Cornelis Jetses (1873-1955) werkte voor deze uitgeverij. Hij maakte themaplatten, illustreerde boeken en ontwierp dus het fameuze aap-noot-mies-leesplankje. Marinus Adrianus Koekoek (1873-1944) tekende biologieplaten, het Naardermeer is zijn bekendste. Tot zijn frustratie naar verluidd, want de man had een voorliefde voor mi-

Thema-expositie

Op de zolders van de scholen vond Niek tot zijn geluk een aantal bijzondere exemplaren voor zijn collectie. Op de Jozefschool vond hij een plaat van Isings uit 1912, In een middeleeuws klooster. Op de Fontein vond hij van Isings Rembrandt in zijn schilderscaemer, 1665 en De Nachtwacht van Rembrandt, een hele serie

“Het is een geschiedenis die de moeite waard is.

Striptekenen avant la lettre

Als schilder en tekenaar heeft Niek een grote liefde voor oude onderwijsplaten. Drieduizend verschillende zijn er gemaakt, vertelt hij. Het was een betaalde baan, uitgeverijen hadden illustratoren in dienst die erop uitgestuurd werden om taferelen te schilderen. Niek wijst naar een boerentaferel van een familie op straat. Er hangen twee edities aan de muur, ze zijn gemaakt met twintig jaar ertussen. "Dit is een plaat van Cornelis Jetses, Het dorp. De eerste

afbeeldingen over Nederlands koloniale periode in Indie en religieuze afbeeldingen. Op de Thijsseschool vond hij Columbus ontdekt Amerika en Binnenkomende vloot voor Amsterdam omstreeks 1665. "Het is een geschiedenis die de moeite waard is. Misschien moet ik er maar een thema-expositie aan wijden", zei hij

ren bestond uit zestigers en zeventigers. Achter en naast van Gelder hingen de platen van de zolders van scholen. Die platen komen uit hun tijd. Van Gelder had een mooi verhaal, maar het waren de platen die de tongen los maakten".

